Ч. 85. Чернівцї, четвер дня 17. (29.) цьвітня 1897 року. Рочник XIII.

ЧАСОПИСЬ для руских родин. Виходить щодня кромі днів по недїлях і сьвятах.

БУКОВИНА

Редакция і адмінїстрация в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. Передплата 10 зр.

Грецко-турецка війна.

Сумний Великдень мали Греки. День Воскресенія празнували не побідою свого оружя, але мусїли перенести тяжкі страти на поли битви. До того часу, здавало ся, щастє военне було по їх сторонї. Хотяй мали перед собою велику перевагу военної сили Турків, ставили геройчний опір.

По першім щасливім напорі на Греків перехилило ся щастє, на сторону Грециї. Турки, як звістно, занесли були всї пограничні позициї на грецкій сторонї і лагодили ся вже до походу на Лярісу, тимчасом Греки не лиш сперли їх але, як доносили вісти з Атенів, почасти вже й відперли. Бюро Райтера доносило іменно, що Греки відобрали назад утрачену позицию Гріцовані по цїлоденній борбі, а в Ляріси розійшла ся чутка, що Турки уступають ся назад до вивозу Мелюна.

Рівночасно настали не лиш небезпечні ознаки в армії турецкій, заповідаючи еї десорґанїзацию, але й змінено нараз головну команду. Яка причина в сїй послїднїй справі, чи не якісь інтриґи двірскі, годі знати. Досить, що Едема-пашу, головного команданта армії усунено а на его місце визначено Османа-Гаці-пашу, славного оборонця Плевни, котрий вже й виїхав на поле війни. В Епірі турецкі войска ставили опір і не хотїли іти против Греків, а в Тесалії Неджід-паша спротивив ся тому, щоби піти приступом на баґнети на Тірнавос. В Епірі змінено також команданта і на місце Ахмеда Гафіза-паші іменовано Саіда Еддіна-пашу, котрий свого часу був командантом на Кретї.

На поли війни в Епірі грецка армія, о скілько доси звістно, поступає навіть досить щасливо на перед. Превеза вже не в силї держати ся, а поодинокі відділи грецкі посунулись вже дальше на перед і заняли малу кріпость Філіпіадес на півночи від Превези і еї цитаделю, а так само досить щасливо непокоїть побережа Тракиї. Побоюють, щоби Греки не кинули ся на Солунь, котрий есть лиш дуже слабо укріплений. Під Філіпіадою мало згинути богато Турків, а Греки забрали їм богато пушок.

З Атенів доносили, що грецка вехідна ескадра бомбардувала місцевість Катаріну над солуньским заливом і збурила богато будинків. Найважнїйша річ в тім, що в Катаріна грецкі бомби розбили маґазин провіянтовий. Місцевість Катаріна лежить позаду турецкої оперуючої армії.

З Крети донесли знов телеґрами, що полковник Васос повідомив адміралів, що в виду виповідженя війни Грециї він розпочинає на острові военні кроки против Турків і просив адміралів, щоби они відкликали свої войска. Зачувати, що всї держави, навіть і Анґлія постановили бльокувати дальше Крету.

З Константинополя прийшла вість, що всемогучий доси приватний секретар султана Іззетбей дістав 30 тисячів пястрів (около міліона зр.) за то, щоби не допустив до виповідженя війни. Він робив, що міг і здержував телеґрами від Едема-паші висилані до султана о поступованю Греків, аж остаточно справа вийшла на верх і его арештовано. Его стереже тепер войско у власнім его домі.

Аж тут нараз зміняе ся вигляд побоєвиска. Едем-паша, хотяй майже вже у відставцї, рушив ще перед тим, заким новоіменований полководець Осман-паша прибув на поле битви, зі своєю армією против Греків під Тирнаво, побив їх коло Маті, малого села недалеко Тирнави і відправив ся против грецкій кріпости Ляриси. На ту кріпость покладали Греки великі надії, а з ними і всї сторонники Греків, котрих в цїлій Европі немало. Ще перед кількома днями грецкий король голосив гордо, що Ляріса буде для Турків твердим горіхом, над котрим нащербять собі зубів, коли схотять его згризти. Тимчасом Греки опустили самі Лярісу, нім ще Турки хоть би раз вистрілили на місто. Похід грецкої армії подобав на утечу, бо аж тяжко поняти, як могла цїла армія в 10 годинах перебути просторонь 66 кільометрів з Ляриси до Фарзальос, де королевич наново сконцентрував грецкі війска.

Рівночасно полковник Манос, що провадив з таким щастєм війну в Епірі залишив свій похід против Янїни, столиці Епіру і звернув ся против Арти. Чи до того кроку спонукали его які страти супротив Турків, чи вістка про цофненє грецкої

КОРОТКЕ ЩАСТЄ.

Написав

ОРЕСТ БЕРЕЩАНИН.

(*Конець*).

V.

Пополудни того самого дня поїхав професор до поблизького села до сьвященника, до котрого вже давно був прибіцяв ся.

Муня сїла до фортепяну і почала грати тужну мельодию, віддаючись цїлком тонам музики. Степан слухав. А під впливом чародїйної мельодиї обгорнуло его таке сьвяточне чувство, неначе він находив ся в якій сьвятини. Успокоїлись на хвилю его сумні думки, подражнені нерви; до души вливав ся поволи солодкий супокій, серце відотхнуло свобіднїйше, лише в очах закрутились чогось сльози... В тім перед ґанком роздав ся туркіт візка, вертав несподївано професор, не заставши певно сьвященника дома. Муня пішла на его привитанє. Степан остав ся ще в сальонї у мріях а коли по хвили прийшов троха до себе, зауважав на фортепяні позіставлену хусточку Мунї. Він хватив еї скоро притиснув пристрастно до уст і сховав коло себе, будучи певним, що его нїхто не бачив. Однак побачив се професор, що станув у відчинених дверех сальону. Він опустив скоро, сальон і пійшов до городу, де упав на лавку, стискаючи руками голову, неначе бояв ся, щоби его не опустили здорові змисли. Він зрозумів нараз все.

— Про неї говорив менї отже, Степан, — так, безперечно, се той видуманий ним ідеал, за котрим він уганяв цїлї лїта. Ох, як він еї любить! А однак я не можу мати нї найменчого жалю до него. Навіть не сьмію его підозрівати. Я ручу, що він нїчого не сказав такого, щоби було незгідним з его характером, або приязнею до мене; але мимоволї его очи і голос промовили... А она мусїла его зрозуміти! Вчера вечером з яким-же занятем слухала его оповідань, і як дивила ся на него! Нїколи не бачив я его такого красного, такого нїжного як вчера. А впрочім, щож і дивного? Степан е славним писателем, а я що? Чиж можу я числити ся до сих вибраних, висших істот, котрі вже родять ся з ясним промінем в души, щоб опісля ним цїлій людскости просьвічувати? Нї, не може бути між нами нїякого порівнаня! А однак хто знае? По що зараз таке собі до голови припускати? Степан еї любить, але она? —

І професор успокоений на хвилю, почав навіть уневинняти Степана.

— Чиж він, скоро лише его побачив, не хотїв зараз, розуміючи цїле небезпеченьство, відїздити від нас? Який він шляхотний! І бідний хлопець був би на певно відїхав, колиб я сам не був просив Муню, щоби его задержала. О, розумію его тепер досконало і не маю до него нї найменчого жалю. А впрочім поговорю завтра з Мунею; я переконаний, що она менї скаже повну правду. — І молодий професор вже цїлком заспокоений постановив ждати до найблизшого дня.

VI.

На другий день сходяче сонце застало вже Степана над потічком в лїсї на тім самім місци, на котрім вчера визнав свою любов паннї Мунї. Нинї він відїздив прецї на завсїгди, хотїв тому ще раз попращатись з тим так дорогим для него місцем.

Муня не спала цїлу ніч. Подружне житє, що недавно усьміхало ся до неї, видало ся їй нинї страшною неволею. Однак она знала як довго, як щиро кохав еї професор; она знала, як він бідував у школї і на унїверситетї і що за всї свої муки і терпіня він не жадав нїчого від сьвіта, як лиш еї любови. Тому була приготовлена до посьвяченя, не могла ломати даного честному чоловікови слова. Він вірив прецї еї безгранично, коли цїлу свою будучність зложив в еї руки, і она певно не зробить ему заводу.

Вставши, она вийшла як звичайно до городу, але нинї нїчо не звертало еї уваги. Зірвала лише червоний братчик і обриваючи листочки, ішла задумана. Професор, побачивши еї, змішав ся як дитина, але коли побачив еї ясний і погідний погляд, успокоїв ся відразу. Але що постановив собі з него розговоритись, почав легко дрожачим голосом.

армії в Тесалії — поки що не знати. Але на кождий спосіб се сьвідчить про те, що грецка справа не має і в Епірі виглядів на більші успіхи, тим більше, що нич не чувати про повстаня за плечима турецкої армії, на котрі Греки рахували. Вправді вісім альбаньских баталіонів мало піднести ворохобню, але єї вже тепер притлумило турецке правительство.

В Атенах викликали ті події велике зворушенє межи народом. Всї обвиняють голосно наслїдника престола, що не умів станути на висоті свого завданя і жадають єго відликаня та цілого ґенерального штабу. До тих голосів прилучили ся навіть найвисші правительственні круги і так само мінїстри мали зажадати зміни в головнім начальстві армії. Король має видати новий маніфест що до дальшого провадженя війни, а надто заявив, що згідний приняти всї зарядженя правительства що до способів дальшої оборони. Єсть се мов би капітуляцією королївскою, бож король єсть прецінь сам начальником правительства і такої заяви зовсїм не потребував давати. Але видко що супротив великого роздразненя народу в Атенах король видів потрібним ухилити від себе відвічальність за дальшу долю краю. Рада мінїстрів ухвалила провадити дальше війну і радше увійти в договори з Туреччиною, нїж відкликатись до інтервенциї держав. Здає ся, що до тої ухвали спонукало грецких мінїстрів не довірє у власні сили, але радше недовірчивість супротив европейских держав. Дипломатия европейска хоче підняти ся тепер інтервенциї межи обома воюючими державами тілько під тим услівєм, що Греки зобовяжуть ся повинуватись всїм єї зарядженям. Греки волїють дальше битись, як зложити таку заяву.

Дальша оборона Греків має вести ся в гористій околиці поза Фарзальос. Греки мають надію, що гористий терен улекшить їм оборону, хотяй ті гори приступнїйші нїж на граници Тесалії, звідки Греків виперли в такім короткім часї. Але ще велике питанє, чи Турки спокусять ся дальше заганятись у глубину Грециї, бо они знають, що европейскі держави не дадуть їм відорвати і пядї землї теперішної Грециї. Впрочім занятє такого неспокійного і ворожого краю не було би для Туреччини жадною користию а тілько безнастанним клопотом. Для того більше нїж певним єсть те, що Турки осядуть в Лярісї а свої війска звернуть до Епіру, щоби там зломити силу Грециї. А тимчасом домашні забуреня і безрадність в Грециї, що вже тепер прибрали великі розміри, може ще скорше покінчать грецку війну, як турецке оруже.

Перегляд політичний.

Ческе розпорядженє язикове натрафило на величезний опір нїмецкого населеня в Чехії. Аґітацийні віча і ухваленя протестів зі сторони громадских рад і иньших автономічних властий стоять на порядку дневнім. Таке величезне всенародне віче нїмецких поступовців відбуде ся дня 2-го мая в Теплицях задля маніфестациї против язикового розпорядженя; а знов нїмецкі народовцї устроюють дня 9-го мая віче в Дрезденї в Саксониї та хочуть поставити на нім резолюцию, що завізве нїмецкий народ в Австриї не платити податків а також застановити автономічну дїяльність держави в порученім крузї дїланя.

В справі квоти т. є. розложеня суми розходів на загальні потреби межи Австриєю а Угорщиною не могуть оба правительства дійти до порозуміня. В тім дїлї перебуває тепер у Відни угорский президент мінїстрів барон Банфі і веде переговори зі своїм австрийским товаришом ґрафом Баденїм. Але ті переговори не доведуть до кінця, бо барон Банфі не хоче приймити на себе жадних зообовязань більше, як давнїйше, засланяючи ся опозициєю угорского мінїстра фінансів Лукача против всякому підвисшеню квоти. Над угорским ґабінетом зависло задля того небезпеченьство крізісу.

Нїмецкий цїсар Вільгельм перебував перед нашими сьвятами два дни у Відни. На Шмельцу, пляцу муштри у Відни приглядав ся весняній параді цїлого тамошного ґарнїзону під личною командою самого цїсаря Франц Йосифа. В офіцирским касинї взяв удїл в перекуcї і підніс при тій нагоді тоаст на приязнь австро-угорскої і нїмецкої армії. На другий день після ґальового дворского обіду відїхав назад до Берліна, роздавши масу ордерів. Як ми вже доносили, цїсар Вільгельм переговорював у Відни між иньшим з мінїстром Голуховским, а головною цїлию сеї візити, як запевняють, було довести до згоди у всхіднім питаню з Росиєю без нарушеня істнуючих договорів. Як до тепер тридержавний союз іде що до всхідних справ рука в руку з Росиєю.

З тою справою стоїть також в тїсній звязи подорож нашого цїсаря до Петербурга. В сьвітлу недїлю виїхав цїсар Франц-Йосиф в товаристві архикнязя Оттона, котрого загально уважають за наслїдника престола і мінїстра заграничних справ ґрафа Голуховского через Варшаву до Петербурґа. Тій подорожи придають дуже глубоке полїтичне значінє.

Коли можна повірити запевненям, то Нїмеччина, яко безпосередно неінтересована, підпирає в справі балканьскій змаганя Австриї. Цїсар Вільгельм II. гостив недавно-що у Відни; знов же наш цїсар повертаючи з Петербурга поступить до Берлина. Хто може знати або відгадати: що принесуть в результатї дипломатичні переговори з нагоди тих відвидин? Одно лиш певна річ, що скоро прийшло би в оріентальній справі до порозуміня межи Австро-Угорщиною і Росиєю, то се був би найпрактичнїйший і найлїпший вихід з тої прикрої ситуациї. По таким порозуміню що до евентуального подїлу европейскої Туреччини був би помисленим лиш опір Анґлії; однакож іменно таке порозуміне затьмило би на довгі лїта мару великої війни европейскої. А з другої сторони піддержувати штучно жите султаньскої держави над Босфором нема рациї анї потреби...

Італія перебула щасливо небезпечну хвилю, замаху на короля Гумберта. В четвер, коли король в само полудне їхав в повозї на місце перегонів, допустив ся якийсь челядник ковальский Петро Аччаріто замаху на короля, кинувшись на него зі штилєтом. Король відхилив ся і нїчого ему не стало ся а відтак поїхав дальше на місце перегонів, де его повитано з великим одушевленем. Аччаріто, котрого зараз арештовано, сказав, що не має нїяких спільників. На штилєтї, котрий у него відобрано, був зроблений хрестик і буква „а“. Знаки ті поясняють тим, що они мають значити слова „смерть і анархія“. Король сказав до окруживших єго по замаху осіб: „То суть маленькі приятности мого званя“.

— Муню, хотів бим поговорити з тобою в справі, котра непокоїть мене від якогось часу дуже.

Она кивнула лише головою на знак, що слухає.

— Мушу тобі отверто признати ся, що на мене находить часами якійсь довгі сумніви; запитую себе нераз, чи помимо всего того, що лише можу сказати на свою оборону, я таки в глубині душі не є великим еґоїстом...

— Говори яснїйше, Іване, бо справдї тебе не розумію.

— Нехай буде. Ти знаєш, Муню яке було ціле мое жите; ти знаєш, як довго, як щиро я тебе кохаю і що небавом маю побрати ся з тобою на віки. І се мене найбільше непокоїть. Мені все здає ся, що я не заслужив собі на тілько щастя, і що щастє те тому скорше чи пізнїйше мусить зникнути, розплинутись як банька миляна. Яж впрочім не буду міг нїколи дати тобі того всего, на що ти заслугуєш; я не маю нїчого більше, як лише мою любов безграничну до тебе, а мені все здає ся, що се дуже мало...

Муня зрозуміла єго аж надто добре. Ій чогось дуже жаль стало професора і она так ніжно, з такою, здавалось, любовою глянула на него, що професор з радости взяв єї за руку і зложив на ній сердечний цїлунок. Однак щоби ще лїпше запевнитись і всяким сумнївам кінець зробити, він не пускаючи єї руки спитав ся знову: — скажи менї, Муню, колиб я тебе нинї просив знова о твою руку, чи ти могла би менї прибіцяти єї з такою самою щиростию і свободою серця, як тодї перший раз? —

— Цїлком так само, — відповіла Муня спокійним, певним голосом. Професор відотхнув, цїлий тягар спав єму з серця.

Пополудни того самого дня порадив о. Душенко гостям, щоби поїхали троха на прохід а він каже запрячи молоду пару бистрих коней.

Небавом професор з судженою і Степан гнали уже по дорозї в сторону до міста. В сусїднім селї, коли візок спускав ся зі стромої гори, надбіг напротив розюшений бичок, що відорвав ся від прочої череди і наставив ся рогами напротив коний. Коні, молоді, непривиклі сполошились і як вітер пігнали з візком на діл горою. В тім скаженім бігу ударив візок о пень дерева і викинув гостий далеко на бік, на камянисту дорогу. Муні і професорови нїчого не сталось, але Степан ударив головою о великий камінь і стратив на хвилю притомність. Муня побачивши омлїлого Степана крикнула розпучливо і зірвавши оксамитну хусточку зі шиї, побігла до поблизького потічка, змочила єю і приложила до зраненої голови. Степан прийшов до памяти.

— Дякую, — шепнув, — вже менї лучше. — Побачивши сю сцену, професор зрозумів все.

Коли вернули до дому, професор вже рішив ся.

— Розумію вкінци все, — говорив до себе. Знаю Муню і я переконаний, що нїчого в сьвітї не могло би змінити єї постановленя. Степан виїхав би завтра на певно; мусїла єго сама до сего наклонити. Звязана словом, віддала би мені руку без облуди і до кінця житя поступала би лише суворою дорогою обовязку. Але забути тамтого їй нїколи-б не удало ся; жадна сила земска не затерла би в єї серци спомину одинокої, правдивої любови. А я чиж міг би дивити ся з зимною кровю на єї муки? Нї — тут треба з моєї сторони офіри. Мене забуде скоро і... буде щаслива.

Цїлий вечер професор був цїлком супокійний. Вернувши до свого покою, він написав два листи. Оден до Мунї, другий до Степана.

„Муню! Дізнав ся я вкінци таємницї твого шляхотного серця і не приймаю від тебе офіри. Ти вільна. Одну лише просьбу маю до тебе, послухай мене і зістань єго жінкою!“

А другий лист був такий:

„Степане! Жите людске переплїтане ріжними несподїванками. Ролї наші змінились; замісць тебе, я нинї відїзджаю, щоб нїколи тут не повернути. Будьте з собою щасливі!“

Ледви що забиралось на сьвіт, як професор вийшов зі своєї кімнати перед попівство. Він був супокійним, лише коли коло брами обернув ся і глянув ще раз на дім, де зазнав найбільшого але лише так короткого щастя, то дві великі сльози закрутились в его очах і сплинули поволи долї лицем.

З причини замаху на короля відбули ся вчера в цілій Італії великі манїфестациї в честь короля. Цілий Рим був украшений хоругвами. Перед Квіриналом величезні маси народу зробили велику овацию. Вечером о 9-ій годині відбув ся величавий похід зі смолоскипами. Попереду походу поступали товариства монархічні. До палати королївскої вислано депутацию, котра іменем цілої людности висказала радість з того, що король уйшов щасливо смерти. Король просив депутацию, щоби всій людности висказала єго найщирійшу подяку. Король кілька разів показував ся народови на бальконї і дякував.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 28-го цьвітня 1897.

Генерал Бек, начальник австрийского ґенерального штабу поїхав разом з нашим цїсарем до Петербурга на осібне запрошене царя. Сьвіт полїтичний приписує тій обставинї велике значінє і очи всїх звернені в тій хвили на Петербург, де тепер має доконати ся зближене трех цїсарів на підставі інтересів що до всхідного питаня.

Посол Ізидор Винницкий відїхав вчера до Відня на засїданя ради державної.

З державних зелїзниць. Дотеперішнї назви стаций Бурштин і Черепківці-Серет при шляху Львів-Іцкани змінені на Бурштин-Демянів і Черепківці. На тім самім шляху заведений від першого мая с. р. рух особовий і для пакунків на перестанку Тисовець та на шляху Глїбока-Берґомет на перестанку Беків. Видачу білетів і надане пакунків полагоджує ся за післяплатою.

Конкурс на посаду учителя в одноклясовій школї в Рускій Молдавицї з руским викладовим язиком і нїмецким як предмет шкільний і на посаду учителя при одноклясовій школї в Русе-Боулї з рускою мовою викладовою і нїмецкою як предмет шкільний — розписує кімполюнґска повітова рада шкільна. Туди треба посилати достаточно підперті поданя в дорозї службовій найдальше до дня 16. мая. При тім треба виказати ся спосібностию, щоби удїляти науку православної релїґії.

З почти. Стация телєґрафічна при почтї в Лукавци над Серетом віддана до ужитку. Як дирекция почти оповіщає, заборонено пересилати до Греции телєґрами на тайній мові.

Вільні місця в школах кадетских. Військові школи кадетскі оголошують широкі конкурси в цїли принятя кандидатів. Наша руска молодїж доси релятивно дуже мало вступає до служби військової, де для молодих людий виглядн добрі і дуже скоро можна добитись до „кусника хлїба“. Нам треба своїх людий скрізь, на всїх становисках, а порядний чоловік на кождій позициї сповнить свою річ і віддасть прислугу свому народови. Практично ще і се для нас не повинно бути рівнодушне, що в руских полках офіцирами переважно чужі люди, бо нема своїх кандидатів. Найбільше вільних місць є в 14 кадетских школах піхоти. До канонїрів треба на I. рік 110, до піонїрів 50, до кінницї 50, до трену 20, вкінци до санїтетів 8 кандидатів. Вимагає ся окінчених чотирох кляс школи середної (до піонїрів пять кляс), при чім „двійки.“ з латини і греки нїчо не шкодять. Вік вимаганий 14—17 лїт житя. Вступний іспит не чинить великої трудности. Оплата для синів активних офіцирів річно 12 зр., для синів офіцирів в резерві і урядників державних 80 зр. (при піонїрах 40 зр.), а для синів прочих горожан 150 зр. (при піонїрах 80 зр.) Платить ся в двох піврічних ратах. За удержанє (харчь, мундур) не платить ся нїчого. — Подання треба вносити найдальше до 15-го серпня. Близші інформациї гляди в книжочці: „Vorschrift über Aufnahme von Aspiranten in die k. und k. Cadettenschulen. Buchhandlung Seidel und Sohn, Wien I. Am Graben“. Русинам припоручаємо вступати до школи піонїрів (школа є в Heinfeld, Nieder-Oesterreich), де і служба гарна і тепер дуже брак людий. Можна писати за інформациями також просто до команди тої школи.

Нові штемплї запроваджуть від нового року 1898. Вартости будуть на них означені в коронах. Надто увійде в ужите більше степенів вартостий, так що не треба буде як до тепер лїпити на документ по кілька штемплїв, щоби осягнути приписану уставою належитість штемпльову.

Чому наші мужики темні, то обясняють слїдуючі факти, наведені в польскій ґазеті „Курер Львовский“ галицко-польским послом Владиміром Ґнєвошем: В Галичинї находить ся тепер 706.890 дїтий, отже мало не міліон душ, що повинні ходити до школи а не ходять. В тім самім краю в 2709 громадах зовсїм нема народних шкіл. В 6341 клясах народних шкіл того самого краю повинно бути 5742 учителїв, а є лиш 3582 учителї. При послїднім урядовім осмотрі шкіл в Галичинї 816 народних шкіл найдено зовсїм невідповідними для того, щоби в них збирали ся і учили ся дїти і т. д. І тепер дивуймо ся, чому наш нарід темний і чому єго всяка віра ошукує, понижає, кривдить і нищить... А у нас на Буковинї чи богато лїпше дїе ся?

Трета кляса при поспішних поїздах буде курсувати від дня 1. мая с. р. Тим роспоряженем заспокоїв мінїстер зелїзниць домаганя послів ради державної і давно відчуту потребу публичности.

Віденьскі артисти драматичні надворного театру, вертаючи з Букарешту, завитають ще раз до Чернівцїв і урядять ще два представленя на днях 9. і 10. мая.

„Божа дитина“. Недавно тому появив ся в Іспанії девятьлїтний хлопець, що перейшов яко проповідник цїлий край і ширив пропаґанду в користь Карлистів. „Божа дитина“ як хлопця сего зовуть загально в Іспанії, є сином Сицилїйця і Іспанки, котрі возять єго з місця на місце. Маючи ледви пять лїт, малий Рамон зачав вже „проповідувати“, а власти іспаньскі, замість здержати ті проповіди, виставили отцеви похвальну грамоту. Перед „проповідею“ ставляють родичі Рамона на стіл, а при тім продають або лїцитують біоґрафію „божої дитини“, заосмотрену в портрет. В сїй біоґрафії стоїть, що Рамон хоче посьвятити ся станови духовному а віруючі в него не сумнїваютъ ся, що він скоро вийде на епископа, кардинала, а може навіть буде папою. Опісля слїдує „проповідь“, заправлена закраскою полїтичною. Одного разу повстало між слухачами таке одушевлене що всї стали тиснути ся до стола, щоби розцїловати „божу дитину“. Нараз дав ся почути глухий ломіт. Стіл вивернув ся, а з ним і малий Рамон. На памятку тої пригоди носить Рамон шрамок над лївим оком. По послїдній „проповіди“ в Сараґосї мусїла однакож „божа дитина“ станути перед суд під закидом, що назвала короля Гумберта узурпатором. Рамон заперечив тому сьмiло і заявив, що нарікав тілько взагалї, що баґнети позбавили папу власти над церковною державою. Справоздавець ґазети „Imparcial“ мав з тим дїтваком „антрвю“ після всяких правил. Рамон мав на собі маринарску одїж, а на голові бельґійску шапку. Гостя приняв чемно і відозвав ся так до него: „Всюди приймали мене з любовю і поважанем, бо я посьвятив жите мое на те, щоби проповідати віру і моральність“. Опісля висказав малий Рамон свою думку про карлистів і їх виглядн на будуче, а при прощаню сказав вїжливо: Се що я карлистом, не перешкаджає, що есьм і дуже великим приятелем лїбералів.

Вломили ся в Нових Фратївцях невислїджені злодії через вікно від пивницї до мешканя пахтяря пропінациї Ушера Енґлера і забрали з замкненої шуфляди одну сотку, 22 десяток, 8 пяток і 72 левів дрібними та забрали ще і книжку, поквітованя заплаченого податку і кілька скриптів довжних. Слїдство провадить ся.

Наглою смертию скінчив в однім з тутешних шинків покутний писар Йосиф Березовский. Заким наспів прикликаний лїкар до безпамятного хорого, наступила вже смерть через паралїж серця.

Перегони офіцирскої школи при бриґадї відбудуть ся дня 29. цьвітня о 2. год. по полудни на пляцу військових вправ у Садаґурі.

Дрібні вісти. Мадярске стоваришенє любителїв мира, що числить вже близько 1.400 членів, уряджує в Пештї 24. с. м. вечер, на котрім баронова Берта Сутнер відчитає одну із своїх повель, а повістеписатель Мавр. Іокай відчит на тему унеможливленя війни. — Д-р Іосиф Кос, родом з Комарна, б. член товариства „Січ“ у Відни, іменований старшим військовим лїкарем в 17. полку піхоти австрийскої оборони краєвої з призначенем для ґарнїзону в Ряшеві. — В Боснї живе молодий, 25-лїтний чоловік, посїдаючий ту особлившу прикмету, що кожду поживу мусить пережовувати. Перебіг пережуваня зовсїм такий самий як у відповідних звірят. — В Берлинї засуджено анархіста Кошемана, що мав вислати пекольну машину до полковника полициї Кравзого, на 10 лїт і 1 місяць тяжкої вязниці і на втрату через 10 лїт прав горожаньских, а спільника єго Вестфаля на 1 рік вязниці.

Телеґрами „Буковини“.

З дня 28-го цьвітня 1897 року.

Петербург. Цїсар Франц Йосиф і архикнязь Отто зі свитою прибули сюди о годині 10-ій рано. Цар і великий князь привитав їх дуже сердечно. Їзда до зимової палати відбула ся крізь уставлені ряди війска при невмовкаючих окликах столичного народа. Місто декороване величаво; чудесна погода сприяє торжеству. Оба цїсарі, архикнязь Отто і великі князї удали ся разом зі свитою до Аничковскої палати і там привитав цїсар Франц Йосиф царицю-матїр. Відтак поїхали до зимової палати, де цїсар Франц Йосиф висїв і відвідав царицю. Підчас цїлої їзди не умовкали оклики народа на честь цїсарів. Коли цїсарі прибули до зимової палати дала артилерия 31 вистрілів на привитане.

Петербург. Цар надїлив архикнязя Оттона 24. любенским полком драґонів. Цїсар Франц Йосиф надїлив великих князїв Михайла Александровича, Кирила Владимировича, Константина Константиновича, Николая Михайловича і Александра Михайловича і мінїстра заграничних справ ґрафа Муравєва великим крестом ордеру Стефана, мінїстра фінансів Вітого брилянтами ордера Леопольда, принца Петра Ольденбурского великим крестом ордеру Леопольда та богато иньших личностий ріжними відзнаками разом в числї 138. При ґалевім пирі підніс цар тоаст на честь цїсаря Франц Йосифа дякуючи за новий доказ приязни, яка лучить обох монархів і заявив що ся приязнь полягає на згідности поглядів та на спільнім змаганю скріпити мир Европи і єго добродїйства. Цар пив за здоровлє цїсаря, цїсаревої і цїсарского дому. Цїсар Франц Йосиф відповів: Перенятий глубоко любезним, сердечним принятем, якого я дізнав, від коли тілько переступив границю краю, виражаю від щирого серця мою глубоку подяку. Тїшить мене, що в тім могу видїти новий доказ приязни, опертої на почутю взаїмного поважаня і льояльности. Се есть для наших народів сильною запорукою мира і гаразду. Цїсар пив за здоровлє царя, цариці і царскої родини.

Атени. Полковник Смоленьский іменований шефом ґенерального штабу тесалїйскої армії. На місце каманданта панцирної фльоти Сахтуріса іменували адмірала Станательо.

Из Найвисшого приказу

Єго цїс. і кор. Апостольского Величества

устроює ц. к. дирекция льотерийних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРИЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся льотерия обнимає 7816 виграних в готівцї,

подїлених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слїдуючими

в загальній скількости

165.000 корон в золотї та **100.950** зр. риньских а. в.

Тягнене послїдує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть 2 зл. риньских а. в.

Льоси продає і адмінїстрация „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерийних урядах, у всїх льотерийних коллектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, почтових і телеґрафічних, в конторах виміни, в урядах стаций желїзничих і др.

Розсадники винної лози парискої, котра скоро дозріває, і не потребує дуже доброї землї, по 10 кр. за штуку, можна дістати у п. Атаназия Руснака в Чернівцях, улиця Пумнула число 4. — Зголошувати ся треба як найскорше, поки час.

„РУСКА БЕСЇДА“

в Чернівцях

має на складї отсї своï виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛЇОТЕКА“

для молодїжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по **1 зр.** за річник, а всї 7 разом **6 зр.**

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“

сумна істория, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезий Тараса Шевченка. Цїна 10 кр.

„25 повісток для чемних діточок.“

32 сторін. Цїна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских дїточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На почтову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Біблїотеки,“ а по 2 кр. за кожду поодиноку книжочку.

Замовленя приймає й редакция „Буковини.“

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“

в Чернівцях.

Перша на Буковинї

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улици Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарскі в мовах руских, польскій і нїмецкій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солїдно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарнї!

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТЇ І ШКОЛЇ

повинна находити ся

Народописна карта

украïньско-руского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просьвіта“, а виконана в лїтоґрафічнім закладї Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска цїна карти, наклеєної вже на полотнї, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просьвіти“ і передплатників „Зорї“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просьвітї“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

РАМИ

на

образи і фотоґрафії

найдешевше тілько у

Б. Сальтера

переплетчика

Чернівцї ул. почтова 9. напротив ц. к. почти.

Памятайте на Народний Дім в Чернівцях!

Учительки, Нїмкинї, або Русинки, що вміє добре по нїмецки, до двох панночок з 5. і 6. кляси видїловоï, пошукує о. Омелян Глїбовицкий, гр. кат. парох в Циганах, о. п. Лосяч.

Для панів учителїв!

INSPECTIONSBERICHT,

Jahresausweis

і Шкільні повідомленя

(Schulnachrichten)

є на складї

в друкарнї „Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.